

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De rusticis, qui post morte[m] in sepulchro co[n]tendebant. ca. 56.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

quod & fecerunt. Venientes ad eum viri honesti, in fide sua eum educere voluerunt, volentes inter ipsum & occisum, seu occisi amicos, componere, miserti illius. Quod cum primùm acceperat, mox habito secum consilio respondit: Non egrediar, nisi absoluti sitis à pollicito juramēto. Quem post paululum vnus ex sodalibus vocans, ait: Exi Bernarde, exi, vinum optimum in tali venditur taberna: quos securus, post modicum proditus est & captus. Requisitus cur esset de ecclesia, respondit: Ita mihi asdere videbatur pavimentum sub pedibus meis, vt sustinere non possem. Posito eo in rota, cum manē scholares ad eum venissent, & dicerent: Bernarde, viuis adhuc fuerat enim literatus. Respondit: Adhuc viuo, moxque subiecit: in nocte transacta campum istum plenum vidī demonibus. Nullum tamen signum vel verbum peccatitudinis ab eo audire vel videre potuerunt.

CAPVT LV.

DVM tempore quodā tres latrones iuxta Coloniā rotali pœna plexi fuissent, ego altera die cum cæteris scholaribus accurrens, quæ ab vno illorum, qui adhuc viuebat, dicebantur auditū. Requisitus qua hora mortui fuisset socij sui, respondit: Hac nocte, quando mortuus est iste qui iuxta me sedet, totus campus coruis fuerat repletus: quos demones intelleximus in specie coruorum animam egressam expectantium. Et cum hæc miser ille vidisset, nec vna quidem vice nobis audientibus Deum inuocauit, nihil habens contritionis. Ex quo colligitur quod hi, qui malè viuunt, sepius malè finiūt, indigni misericordia, tam in præsentī quàm in futuro. Quā crudele peccatum sit sanguinem fundere, & dissensiones fouere, præsens est exemplum.

CAPVT LVI.

IN episcopatu Coloniensi duę generationes rusticorum inimicitias mortales exercebant: Habebat autem duo capita, duos videlicet rusticos magnanimos ac superbos, qui semper noua bella suscitabāt, suscitata fouebant, nullam fieri pacem permittentes.

Discordiam fouentes.

Xx

Diuino

Diuino igitur nutu factum est, vt ambo vno die morerentur; & quia de vna erant paræcia, nomine Nueenkirchen, quia sic Domino placuit, qui per illos diffensionis malum ostendere voluit, in vna fossa corpora eorum sunt posita. Mira res & inaudita, cunctis qui aderant videntibus, corpora eadem dorso verterunt ad inuicem, capitibus, calcibus, ipsisque dorsis tam impetuose collidentibus, vt caballos indomitos putares. Mox vnum extrahentes, remotius in alio sepulchro tumulauerunt, & facta est rixa eorundem mortuorum, causa pacis & concordie viuorum. APOLLON, Puto animas eorum magnam habuisse in inferno rixam. CÆSARIUS: De hoc quæstio nulla est. APOLLONIVS: Si Deus sic discordias, rixas, & iras punit in secularibus, puto quod eadem vitia plurimum abhorreat in personis claustralibus. CÆSARIUS: Hoc vno tibi ostendam exemplo.

CAPVT LVII.

Non est diu, quod in quadam domo ordinis nostri, ædificium quoddam ad vsus monachorum factum est: quod quidam Conuersorum videns, & inuidens, diabolo cor eius inflammante, aliquos ad dejectionem eiusdem operis incitauit. Qui cum venissent cum instrumentis suis ante refectorium monachorum, auctor tantæ conspirationis corruit, & expirauit. Quo viso, cæteri valde timentes, cum multa festinatione & humilitate, venerunt ad pedes Abbatis, peccatum suum confitentes, à quo pœnitentiã susceperunt; corpus verò conspiratoris in campo sepultum est. Postea ad petitionem Conuersorum, sicut nobis retulit Abbas noster qui audiuit, prædictus Abbas petiuit veniam in capitulo generali, vt liceret ei corpus projectum ponere in cœmiterio; sed non recordor, vtrum fuerit ei concessum vel negatum. Referam tibi nunc aliqua exempla de vitio luxuriæ, quæ luxuriosos satis queant terrere.

CAPVT